

Патријарх Порфирије: Човек је увек чезнуо за вечношћу

Молим вас да упутимо једну молитву за све пострадале у Вуковару, за невине жртве, да упалимо свећу за њих и да молимо Бога да у свету међу људима влада мир, разумевање, поштовање, јер земља је толико лепа, богата, велика, шаролика, да има места за све. Свако, користећи своје потенцијале, земљу и свет може да украшава, улепшава и обогаћује собом, поручио је патријарх Порфирије.

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 14. новембра године свету архијерејску Литургију у храму Преображења Господњег у Загребу. Саслуживало је загребачко свештенство, док је појао хор под руководством Иване Србљан.

Патријарх је благословио славске дарове у спомен Светог Георгија и празника Обновљења његовог храма, Ћурђица. Славске дарове су припремили чланови хора загребачке Саборне цркве поводом хорске славе која се прославља 16.

ноембра.

-Угледајући се на свог заштитника Светог Георгија, имајте Христа увек на првом мјесту. Не дозволете да се у вашим њиховим животима појави било шта што би поколебало ваш однос са Христом и онда ће ваша песма и молитва допрети веома високо, до ушију Божјих, за вас, добро ваших породица, ближњих и целог света, рекао је Патријарх српски.

У беседи после читања Јеванђеља, Патријарх је казао да прочитана јеванђељска прича говори о вери и смислу као простору аутентичног и правог живота:

-Онај који темељи свој живот на вери у Христа, он напосто гради свој посебан поглед на свет, на живот, на творевину, на човека, на све оно што се види и не види. Из вере у Христову реч – која није просто идеологија, него је позив на живот у Христу – гради се и специфичан, посебан систем вредности, различит и другачији од многих других система вредности који су антропоцентрични. Вера у Христа ствара теоцентричан, богочовечански систем вредности.

-Хришћански систем вредности подразумева спознају да је човек биће које је створено ни из чега, али и свест да човек није створен да би сваком секундом и кораком живота био ближи свом потпуном нестанку, итскао је Његова Светост Патријарх који је позвао верне и да се молитвено сете невинно страдалих жртава у Вуковару:

-Молим вас да упутимо једну молитву за све пострадале у Вуковару, за невинне жртве, да упалимо свећу за њих и да молимо Бога да у свету међу људима влада мир, разумевање, поштовање, јер земља је толико лепа, богата, велика, шаролика, да има места за све. Свако, користећи своје потенцијале, земљу и свет може да украшава, улепшава и обогаћује собом.

Беседу Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија доносимо у целини:

У име Оца и Сина и Светога Духа! Браћо и сестре, радујем се што смо се данас сабрали у овом Светопреображенском храму у Загребу да служимо свету Литургију. Света Литургија јесте темељ, извор и оквир нашег људског живота овде на земљи зато што се на светој Литургији причешћујемо Телом и Крвљу Христовим, заправо, постајемо сутелесници и сукрвници самог Господа Нашег. Узимајући Његово Тело и Његову Крв на светој Литургији ми сви смо повезани Христовим крвотоком, међусобно смо једно, али сви ми заједно са Господом. Зато света Литургија није ништа друго него пројава

Царства Божјег на земљи и истовремено могућност предукуса онога што нас чека у вечности, у пуноћи за нас хришћане.

Наравно да је основ, да је пут и веза који нас воде ка светој Литургији и везују за Христа пре свега истинска, права вера, вера у Христа, па стога одломак из Јеванђеља који смо данас чули, из Јеванђеља по Луки, говори управо о вери као темељу, као смислу, као простору аутентичног и правог живота. Онај који темељи свој живот на вери у Христа, он напросто гради свој сопствени, посебан поглед на свет, на живот, на творевину, на човека, на све оно што се види и не види. Једном речју, из вере у Христову реч која није просто идеологија, него је позив на живот у Христу, из те вере и такве вере гради се специфичан, посебан систем вредности, систем вредности који је најблаже речено различит и другачији од многих других система вредности који су антропоцентрични. Вера у Христа ствара теоцентричан систем вредности, богочовечански систем вредности, систем вредности који подразумева спознају да је човек биће које је створено ни из чега, позван из небића у биће, али створен не да последња његова реч овде у историји буде смрт, створен не да му сваки секунд живота, сваки корак живота буде ближи ка његовом потпуном нестанку. Систем вредности који извире из Јеванђеља подразумева да је човек биће које је створено за вечност, да је човек биће које је створено не само за безличну, пуку вечност као егзистенцију у којој нема динамике, него за вечност у којој је смисао, садржај, пуноћа и лепота, љубав и заједница љубави човека са Богом и свих људи међусобно. Дакле, тај и такав систем вредности, који подразумева да је Бог као љубав творац свега, да је Он наш отац и да је сваки човек наш брат, другачији је од система вредности који, на пример, каже да циљ оправдава средства. Другачији је, на пример, од система вредности који тврди да злом треба узвратити на зло. Другачији је од система вредности који препоручује да чиниш другима само оно што они теби чине. И не само другачији, често је у дијаметралној супротности са неким другим системима вредности. Систем вредности који извире из Јеванђеља сажет је у две заповести, две врхунске заповести које би се опет могле свести на једну једину, а то је заповест о љубави. С једне стране, љубав према Богу читавим својим бићем, умом, срцем, али и љубав према ближњем, то јест према другом човеку, која се управо темељи, извире из те љубави у односу на Бога, јер кад волим Бога који је по својој суштини, како каже јеванђелист Јован, љубав, онда волим и све оно што је он створио, што је проистекло из Његове љубави, што је проистекло из Његове руке.

Тај, дакле, систем вредности често нас доводи у ситуацију да нас људи не разумеју, да нас одбацују, да мисле да смо тврдоглави, да не прихватамо

тобож оно шта нуди модерни свет, као да се човекова суштинска потреба и његово биће кроз векове мења. Увек је човек чезнуо за вечношћу, затим да га неко разуме и помази. Увек без обзира на епоху у којој живи има потребу да воли и да буде вољен, а да ли се возио у аутомобилу или на магарцу, то су само спољашње околности. Да се вратимо и десет векова уназад, ми данашњи људи вероватно би нам све било чудно и необично, али засигурно да као бића која се лако адаптирају, кроз месец, два дана навикли би се на ондашњи контекст. И обратно, и да неко неким чудом дође у наше време из десетог века, наравно да би се чудио свему што је око њега, али би брзо, мало по мало, итекако се навикао и научио и прихватио то што нуди модерно доба. Спољашње околности се не мењају, али оно што му је била потреба у петом, у десетом веку, иста је потреба и данас. Оно што је суштинска, неизоставна потреба данашњег човека била је суштинска потреба свакога човека из сваке епохе, да воли и да буде вољен и да му смрт није последње што може да каже о себи.

Из вере у реч Христову, дакле, извире, браћо и сестре, тај и такав систем вредности који човека види као вечно биће позвано на вечност и сваки човек види свог сапутника као вечног сапутника. На тај и такав начин верује и живи хришћанин и кад верује и живи том својом вером онда се све у њему преображава, онда се моли за сваког човека, а молитва је нешто што, без обзира за кога се молимо, пре свега преображава нас. Молимо се за некога ко нам чини неправду и упорно се молимо за њега. У почетку то што нам чини неправду нас боли, али кроз молитву благодаћу Божјом бивамо оснажени и ми полако кроз молитву другачије гледамо и себе на оно што је око нас. Ојачани, изменивши себе, снажнији и спремни да не замерамо, да не помишљамо на осветољубивост и злопамћење, полако постајемо способни да се и онај око нас мења, он да бива другачији, није нам више сметња.

Дакле, браћо и сестре, вера у Христа има свој језик. Тај језик је језик љубави. Вера у Христа води спознаји, суштини, есенцији створеног света и онога што се види и што се не види, води другачијем поимању принципа и закона по којима творевина и свет функционишу, али вера је израз наше слободе. У данашњем Јеванђељу Господ описује да је сваки човек добио семе вере, да је свако позван на заједницу са Богом, да је свако створен за љубав и позван на љубав. Бог је пре свега Бог слободе и оно по чему ми људи поред осталог имамо сличност са Богом јесте то да смо слободна бића. Чак и на добро и на врлину Бог нас неће присилити, јер ако је врлина насилна онда је је само спољашња и врло брзо ће се претворити у своју контрадикторност, у своју супротност. Бог, дакле, поштује слободу свакога од нас.

Из ове данашње јеванђељске приче видимо да људи другачије реагују на семе вере. Неки људи апсолутно не хају на то што препознају у себи потребу за вечношћу, за истином, за правдом, а то је све Бог и у Богу се налази. Они једноставно одбацују сваку помисао на Бога. Лако је то објашњиво и из Јеванђеља о исцељењу демонизованих Гадаринаца, сећамо се колико је њих, кад их је Господ исцелио, казало: Иди од нас, не требаш нам. Видимо да они знају да је Христос Бог, али им смета. Смета им јер не могу да живе егоистички по својим правилима. Смета им јер заповест Христова позива на жртву, на милосрђе, на праштање, на покајање. Смета им јер једноставно Христова реч, Јеванђељење Његово, позива на одрицање себељубља, острашћене своје воље, на одрицања правила које гласи: чини што ти срцу мило и драго, а да притом то срце претходно није испитано и преиспитано да ли је оптерећено себичношћу, самољубљем, егоизмом, гордошћу. Из срца проистичу различите жеље, али преображене Христовим Јеванђељем оне су смирене, оне имају за циљ да служе ближњем, да служе Богу, а не да подређују све себи и себе постављају у центар. Дакле, често имамо случај, као у поменутом Јеванђељу где Христос исцељује Гадаринце, да зле силе и демонске силе знају да постоји Бог, али неће да живе у складу са Јеванђељем Христовим и зато им смета, а и ми људи често знамо да не може бити да светом влада бесмисао, да све што је угледало свет и чезне за смислом претвара се на крају у потпуни бесмисао, у потпуно исчезнуће. Постоје дакле различити односи и одговори на призив Божји. Тамо где постоји слободан и чврст одговор на призив Христов стоструко, хиљаду пута више Бог узвраћа. И макар да смо слаби и немоћни и грешни и падамо свакодневно, ако имамо чврсту одлуку вере да идемо за Христом и трудимо се да се та вера колико год можемо претвара у дела, наше срце бива испуњено смислом, пуноћом, радошћу, миром и тада све око себе видимо као дар Божји, а нарочито човека

као икону Божју.

Ових дана, браћо и сестре, врши се помен и сећање на оне који су пострадали у Вуковару. Управо у овом јеванђељском контексту, у овом позиву Божјем да уподобимо свој живот Христовој вољи, а то значи моделу савршеног човека, човека слободе, љубави, вере, наде, у том моделу, у том контексту где нас Господ позива да служимо свету и да његов систем вредности буде систем вредности на којем се развија наш живот, и ми се сећамо свих пострадалих невиних жртава у Вуковару. Знамо да је човеков живот светиња и знамо да одузети некоме живот јесте удар на светињу и узимање светиње. Вуковар је био град символ саживота различитости, заједнице у којој сапостоје они који су различити по разним параметрима. а ево данас се готово преполовио. И ми хришћани знајући да је човеков живот светиња, дар Божји, нарочито се сећамо као хришћани у молитви свих пострадалих у Вуковару и молим, браћо и сестре, и вас као и сваке године да и ове године упалимо једну молитвену свећу за све који су тамо пострадали, као и да упутимо молитву за све оне који су нестали и којима се не зна гроб. Нека наше молитве буду израз наше вере и љубави према човеку као таквом, да буду молитве којима се обраћамо Богу као израз чежње и потребе за тим да као аутентични људи и створења Божја будемо људи мира, да знамо да други постоји, и то други као различит пре свега, због тога да бисмо ми могли да афирмишемо себе кроз однос и заједницу у слободи и љубави са другим, да афирмишемо себе тако што ћемо оно што је наше и наш печат и посебност моћи том другом да дарујемо. Знамо да се оно што делимо умножава. То значи да на тај начин постајемо богатији, и наравно, у истој мери да будемо отворени да тог другог и другачијег у његовој специфичности, у његовим даровима, примимо у своје срце и сместимо га тамо.

Молим вас да упутимо данас, дакле, једну молитву за све пострадале у Вуковару, да упалимо свећу за невинне жртве и да молимо Бога да у свету међу људима влада мир, разумевање, поштовање, јер земља је толико лепа, богата, велика, шаролика, да има места за све и свако користећи своје потенцијале, таленте, снагу, памет, ту земљу и свет може да украшава, улепшава и обогаћује собом. Вера, дакле, наша нас обавезује на то да увек и свагда испуњавамо Јеванђеље Божје као закон свога живота. Обавезујући нас на тај и такав живот ми знамо да ћемо осећати само слободу и мир и знамо исто тако да ћемо често због таквог начина живота наићи на неспоразуме, можда и супростављања, са људима који бирају други модел живота за свој модел. Нека би нам Господ дао веру онога који је примио семе вере, али који се показао као добра и плодна земља, јер је то семе које је добио умножио

својим напорима, а благодат Божја оплодила је ту веру да се она разраста и донесе силне, многобројне и дивне плодове, плодове који заправо нису ништа друго него слављење Једног у Тројици Бога, Оца и Сина и Светога Духа сада и увек и у векове векова. Амин!

spc.rs